

1- Phàm vi< c gì cũng có 2 m>t

Phàm trên đ>i t>t c> m>i vi< c đ>u có hai m>t. “Thi>n” , “ác”. “ph>i” , “trái”. Ngoài ra “t>t”, “x>u”, “đúng”, “sai”, “có”, “không”...cũng đ>u có 2 m>t.

Có hai m>t nh>ng k> th>c đ>ng nh> chúng không có tuy>t đ>i. Nh>u khi c> 2 m>t đ>u là x>u, ho>c th>m chí trong cái “t>t” l>i có m>t chút “x>u”, trong cái “x>u” l>i có m>t chút gì “t>t”.

Nhi>u lúc hai ng>i tranh ch>p nhau, ai cũng có cái lý c>a mình, b>i m>i ng>i đ>u có m>t l>p tr>ng riêng, không có ai là ng>i ph>i ho>c trái. Cũng gi<ng nh> con gái nói v>i b>i là đáng yêu nh>t, m> là đáng yêu nh>t, cũng đ>u đúng c> nh>ng ch>a th>t tr>n v>n, mà ph>i nói là “c> b>i và m> đ>u đáng yêu”.

Ng>i Ph>t t> ca ng>i Ph>t giáo là vĩ đ>i nh>t thì cũng đúng, nh>ng đ> tôn tr>ng các tôn giáo khác, thì ng>i Ph>t t> n>en nói “Thiên Chúa Giáo cũng r>t vĩ đ>i”, tín đ> Thiên Chúa Giáo khen Ph>t Giáo cũng r>t vĩ đ>i nh> th> thì càng viên mãn h>n.

Có khi “đúng” ho>c “sai” đ>ng xác đ>nh t> l>p tr>ng c>a m>i ng>i, nhi>u khi vì l>ch s>, văn hóa, phong t>c t>p quán và b>i c>nh khác nhau mà có nh>ng tiêu chu>n không đ>ng nh>t. B>i th> n>u t>t c> đ>u ch>p theo ý c>a mình, thì r>t khó có tiêu chu>n tuy>t đ>i.

Gi< d> ng>i ph>ng Đông th>y ng>i ph>ng Tây l>i n>i công c>ng ăn m>c h> hang thì cho là

t>c t>i, thi>u văn minh l>ch s>. Ng>oi ph>ng Tây th>y ng>oi ph>ng Đông > ch>n đ>i chung đ>ng ng>oi l>i qu>n ng>n áo c>c ch>ng ra th>y th>ng. Ng>oi ph>ng Đông nh>n ng>oi ph>ng Tây làm gi>c cũng ph>i x>p hàng tu>n t>, th>y th>t là l>ng phí th>i gian, không hi>u hi>u su>t công vi>c. Ng>oi ph>ng Tây nh>n ng>oi ph>ng Đông thích tranh đ>i tr>ng, không có tr>t t>, l>i cho r>ng đó là m>t dân t>c không l> i.

Ng>oi Trung Qu>c th>y ng>oi ph>ng Tây c> liên t>c k>t hôn r>i l>i ly hôn, m>t đ>i ch>ng, hai đ>i ch>ng, m>t đ>i v>, hai đ>i v>, th>m chí t>i 4-5 đ>i v>, th>y h>t s>c phi lí. Nh>ng ng>oi ph>ng Tây th>y ng>oi Trung Qu>c m>t lúc t>i 2,3 v>, con cái đ>y đ>a, t> đ>i đ>ng đ>ng, l>i th>y th>t ngoài s>c t>ng t>ng.

Ng>oi Trung Qu>c g>p g> th>ng có thói quen chào hỏi “anh ăn c>m ch>a?” Ng>oi ph>ng Tây th>y v>y cho r>ng th>t k>i l>, b>i vì h> g>p nhau là ph>i ôm hôn th>m thi>t, nh>ng cái này ng>oi Trung Qu>c l>i không th> ch>p nh>n.

Cho nên, Ph>t giáo ch> tr>ng “Trung đ>o” đ>i v>i t>t c> m>i s> đ>u ph>i xem xét đ>ng c> và th>i đ>i m>nh hi>n t>i.

B>i vì s> v>t đ>u có 2 m>t “nhân và qu>” duy ch> có nh>n ra nhân duyên c>a trung đ>o, thì m>i có th> phân bi>t chính xác “đúng, sai, trái, ph>i”. Còn đ>i v>i ng>oi ch> thích nghe m>t bên, đó là ng>oi ch>a hi>u h>t đ>ng công lý, công lý ph>i đ>a nó ra, đ>t vào chính gi>a mà phán đoán, b>i nó nh>t đ>nh ph>i có m>t đ>i m>nh cân b>ng, nó là 2 m>t, là nh>u m>t khác nhau, th>m chí ngoài ra còn k>t h>p v>i nh>u y>u t> nhân duyên khác n>a. V>y làm sao mà có th> nh>n toàn di>n đ>ng nh> v>y? Ch> có d>a vào trí tu> và m>i mong đích th>c hi>u đ>ng nó.

2. M>a qu> và Thiên s>.

Ph>ng Tây có 1 h>a s>, mu>n v> chân dung c>a Đ>c Chúa Giêsu, th> là ng>oi h>a s> c>t công đi kh>p th> gi>i tìm ki>m, mong mu>n tìm ra 1 ng>oi có có t>ng m>o trang nghiêm thánh khi>t gi>ng nh> chúa Giêsu đ>làm ng>oi m>u. Tr>i qua m>t th>i gian n> l>c cu>i cùng b>c h>a

cũng đã hoàn thành.

Một năm sau có người góp ý, nếu anh có thể vui lòng thêm một bài chân dung mà quan đài so sánh với sự thánh khiết của Chúa, thì sẽ càng tăng thêm rõ rệt sự khác nhau giữa bài hát “thiền và ác”. Thủ là những bài hát số lượng đã khép nốt để tìm một nguyên dung nhan xứng xá, mà chính họ cũng nói là một nhà tù này, có một phim nhân vô cùng gian ác, diễn摹 o xứng xí trong giáng nhả quan.

Người hát sau khi thông tin với cai ngục đã đồng ý để phim nhân làm hình mực cho anh ta vẽ. Trong quá trình thực hiện bài hát, người hát số cảm thấy về phim nhân có khuôn mặt rõ ràng hơn tột, trong cuộc trò chuyện mực biến thành hóa ra người phim nhân này chính là người mực để anh ta thực hiện bài hát của Chúa trước đây.

Nhưng lúc đó chính vì đồng cõi một số tin tức lỏn tò giữa thiền, cuộc sống của anh ta bắt đầu thoát hóa, ăn chay vô điều, chỉ bao giờ chè, nghỉ hút... và cuối cùng phai vào tù. Người hát số nghe xong, ngoài việc cảm thấy nỗi tiếng cho người phim nhân anh ta còn trùm tòn suy nghĩ và nhận ra rằng: “Hóa ra thánh nhân hay mà quan đài u do con người chúng ta diễn suýt chết mà thôi”.

Trong Phật giáo cũng có một chuyện tương tự. Ngài trống gióng Xá Lợi Phất nhìn thấy một người bẩn cũ lâu ngày không gặp. Thủ y anh ta một mũi trọc nên hung tợn, lỗ鼻 ngucker nhiên và dò hỏi nguyên do?

Người bẩn nói: “Gần đây do anh đang điêu khắc một bức tượng quỷ La sát” Xá Lợi Phất bèn khuyên vì điêu khắc ma quỷ, nên một thời gian dài phai quên tảng đền bao mực hung tợn của La sát, mà tảng mực của anh thành ra xứng xí nhả vang. Nếu anh đã i lối điêu khắc tảng Phất trong tâm số đày tội bi và hiền lành, từ đó số khiêm thân và tâm anh thay đổi, thành trạng nghiêm phúc huyền, thủ chung phai càng tột hơn sao?

Người bẩn nghe xong đã sang điêu khắc tảng Phất, một năm sau do tâm đã a cảm thấy, mà tảng mực anh trọc nên tội bi phúc huyền, ai nhìn thấy cũng đều sinh tâm hoan hỉ. Làm Phật hay chúng sinh đều do tâm chúng ta tạo ra, trong tâm có thiên đàng cảm a thán thánh và cũng có địa ngục cảm a ngã quan.

Chúng ta trong mệt ngày không biết đã không biết bao nhiêu lòn ra vào thiên đường, đĩa ngọc? Đã hoán đổi Thánh nhân và ma quỷ 2 vai biết bao nhiêu lòn? Trong tâm ta chia đôi ngô y đổi mệt i pháp giãi. Trong 10 pháp giãi con ngỗng là nút chuyền đổi quyết định số thăng trầm lên xuống. Bởi vì trên con ngỗng còn có Phật, Bồ tát, Thanh văn, Duyên giác, đổi i thì có đĩa ngọc, ngã quỷ và súc sinh.

Kinh Phật có câu: “Tốt cõi đĩa do ý thắc mà biến đổi, do Tâm mà hiện ra”. Đĩa thắc khai tín luân nói: “Nhật Tâm khai nhõ môn”, 1 là Tâm chân nhõ môn tõc Phật tính, 2 là Tâm sinh diết môn tõc Phàm phu.

Chúng ta sống i thắc gian nõu biến lõy Phật tâm mà đổi nhân xi thắc, thì thắc gian này cũng sẽ theo đó mà biến thành cõi Phật, còn nõu đem tâm ma quỷ ra đổi đổi mãi thì thắc giãi i t cũng sẽ trở thành đĩa ngọc. Phật thánh và ma quỷ đĩa cùng tõn tõi trong mệt cái Tâm. Vì bõn muôn thành Phật hay biến thành ma quỷ đây? Phật nên hột sỏi thắc trung.

¶

3. Bõn bõu và nhàn rõi

Cuộc sống cõi bõn là bõn bõu hay nhàn rõi?

Nhàn và rõi là hai phõng thắc sống khác nhau có ngõi i thích bõn bõu, càng bõn càng thắc phõn chén, càng có tinh thắc, xem bõn bõu biến thành đĩa ngôc, thành nguồn dinh đĩa ng. Cho rõng nhàn rõi là lõi nhác, là giãi mãi không có viõc gì đổi làm. Xem viõc nhàn rõi đổi ngõ nghĩa nhõ là Chết vây. Nhõng có lõi ngõi lõi cho rõng nhàn rõi là nghĩ ngõi, là tõi và tu dõng và nhõn thắc bõn bõu là sõi chõp trõõc đổi viõc thắc gian này, là bõ làm nõi cho công viõc.

Cũng có ngõi muôn có lúc bõn, lúc rõi. Nhõ ngõi lao đổi ng mệt tuôn yêu cõu đổi cõi nghĩa 1,2 ngày hoõc 1 ngày làm viõc 8 tiõng, thõm chí có ngõi i trong khi công viõc bõn, hõ lõi thích uõng trà, đổi bão, tìm cách đổi đi công tác. Tóm lõi là mong rõng khi bõn có lúc rõi rãi nghĩ ngõi. Có ngõi lõi nhàn rõi đổi n phát sõ, đổi n khó chõu, bõi vây mà hõ bõ tiõn, bõ sõc lõc ra đổi xin ngõi khác cho mình mệt công viõc đổi làm, chõng qua hy võng đổi cõi làm viõc đổi giãi thắc gian.

Bõn là hoan hõ, là phát tâm, bõn là tiõn bõ, là an trõ. Chính trong cái bõn bõu mà chúng ta có thắc lõi đổi cõi giá trõ cõi cuõc sống và ý nghĩa cõi công viõc, bõn khiõn cho chúng ta gõt hái đổi cõi càng nhõi u trí thắc, quen biến nhõi u bõn bè và kõt đổi cõi nhõi u thiõn duyên hõn.

Nhõng bõn cũng có nhõi u kiõu khác nhau, có ngõi bõn võ công viõc gia đình, có ngõi i vùi vui chõi mà bõn, nhõng cũng có ngõi i vì giúp đổi ngõi khác mà bõn...Chúng ta cõ nhìn ga tõu, bõn xe hàng ngày mõi ngõi đổi u hõi hõ qua lõi, nhìn là biến hõ là nhõng ngõi bõn rõn. Nhõng

ch> có đ>i u ng>oi thì vì danh l>i, ng>oi i thì vì nghĩa, ng>oi i thì vì tình, vì nghĩa... và t>t nhiên cũng có ng>oi nh>i Kh>ng t> ngao du các n>oc, nh>i Đ>c ph>t kh>t th>c và hành hóa kh>p m>i n>i. Các Ngài là nh>ng ng>oi đi truy>n bá ti>ng nói c>a hòa bình, đi vào gi>a dòng đ>i mà tuyên gi>ng chân lý, vân du kh>p n>i vì b>n thân, vì ng>oi khác và h>n th> n>a vì c>a th> nhân này mà b>n.

Có ng>oi l>y b>n b>u làm ni>m vui, làm hoan h>, trách t>i sao m>t ngày không th> tăng thêm 24 gi>a đ> đ>c bù đ>p công vi>c. Có ng>oi nh>n r>i đ>n n>i không th> không th> duy trì đ>c cu>c s>ng, ch> mu>n ng>oi khác đ>n giúp mình, ng>oi khác đ>n bù đ>p, th>a r>ng ng>a tay c>u xin nghèo khó ch> không ch>u t> thân đi lao đ>ng, m>u sinh.

B>n b>u t>t nhiên là kh>, v>y nh>n r>i có ph>i là s>ng không? Nh>n r>i kh> vì không có vi>c làm mà làm, thì th>a r>ng b>n r>n mà có ý nghĩa còn h>n.

B>n là li>u thu>c b> t>t cho tâm và thân, còn h>n n>a b>n đ> gieo tr>ng l>i nh>ng ch>ng t> t>t đ>p cho đ>i này và đ>i sau. Cu>c s>ng c>a con ng>oi b>i v>y chúng ta hãy t>n h>t kh> n>ng đ>b>n thân tr> thành nh>ng ng>oi b>n r>n có ý nghĩa, vì b>n m>i có ti>n b>, m>i có thành t>u.

K> th>c, nói “b>n” và “r>i” ch> là 2 m>t đ>i đ>i c>a s> và t>ng, n>u có kh> n>ng vi>en dung hoàn h>o đ>c c> s> và lý thì tuy b>n mà r>i. T>t nh>t là có th> trong khi b>n r>n mà có đ>c tâm nh>n r>i, khi nh>n r>i ph>i nên có c>m th> c>a b>n r>n.

Chúng ta ph>i nên ng>oi b>n mà tâm không b>n, tâm r>i mà ng>oi không r>i m>i là thái đ>t nh>t c>a cu>c s>ng.